

Synodalita - budovanie spoločenstva

v Rožňavskej diecéze

(prvé stretnutie farského synodálneho
spoločenstva)

Modlitba za synodu: **Adsumus Sancte Spiritus**

Každé zasadanie Druhého vatikánskeho koncilu sa začínalo modlitbou *Adsumus Sancte Spiritus*, čo sú prvé slová latinského originálu, ktoré znamenajú: „Stojíme tu pred tebou, Duchu Svätý“. Je to modlitba, ktorá sa v dejinách používala na konciloch, synodách a iných cirkevných zhromaždeniach stovky rokov a pripisuje sa sv. Izidorovi zo Sevilly (približne rok 560 – 4. apríl 636). Prv ako začneme tento synodálny proces, vyzývame touto modlitbou Ducha Svätého, aby pôsobil v nás, aby sme boli jedno spoločenstvo a jeden ľud milosti.

Sme tu pred Tebou, Duch Svätý:

zišli sme sa v Tvojom mene.

Ty si náš pravý radca.

Príď k nám,

stoj pri nás,

vstúp do našich srdc.

Pouč nás, kam máme ísť,

a ukáž nám cestu, po ktorej treba kráčať.

Nedovoľ, aby sme my, slabí a hriešni,

spôsobili neporiadok.

Nech nás nezvedie nevedomosť.

Daj nám dar rozlišovania,

nech nie sme zaujatí kvôli predsudkom

a falošným ľudským ohľadom.

Veď nás k jednote,

aby sme nezišli z cesty pravdy a spravodlivosti,

ale napredovali na púti do večného života.

O to prosíme Teba,

ktorý pôsobíš vo všetkých časoch a na všetkých miestach,

v spoločenstve s Otcom i Synom,

na veky vekov. Amen.

Jn 17,18-23: **„Ako si ty mňa poslal na svet, aj ja som ich poslal do sveta a pre nich sa ja sám posväčujem, aby boli aj oni posvätení v pravde. No neprosím len za nich, ale aj za tých, čo skrze ich slovo uveria vo mňa, aby všetci boli jedno, ako ty, Otče vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet uveril, že si ma ty poslal. A slávu, ktorú si ty dal mne, ja som dal im, aby boli jedno, ako sme my jedno - ja v nich a ty vo mne. Nech sú tak dokonale jedno, aby svet spoznal, že si ma ty poslal a že ich miluješ tak, ako miluješ mňa.“**

Mt 13,47: **„A zasa nebeské kráľovstvo sa podobá sieti, ktorú spustia do mora a ona zachytáva všetky druhy.“**

Podnety na zamyslenie:

V evanjeliách vidíme, ako Ježiš oslovuje všetkých. Neprináša spásu len ľuďom ako jednotlivcom, ale ako ľudu, ktorý zhromažďuje ako jediný Pastier celého stáda (porov. Jn 10, 16). Ježiš nám svojim pôsobením ukazuje, že z Božieho plánu spásy nikto nie je vylúčený. Evanjelizačné dielo a poslanstvo spásy nemožno pochopiť bez toho, aby sme brali do úvahy Ježišovu neustálu otvorenosť voči čo najširšiemu publiku. Evanjeliá ho nazývajú zástupcom, ktorý tvoria všetci ľudia nasledujúci Ježiša na ceste a všetci tí, ktorých Ježiš volá, aby ho nasledovali. Druhý vatikánsky koncil zdôrazňuje, že „všetci ľudia sú povolani do tejto jednoty Božieho ľudu“ (porov. LG 13). Boh skutočne pôsobí vo všetkých ľuďoch, ktorých zhromaždil. Z tohto dôvodu „Spoločenstvo veriacich ako celok, ktorému sa dostalo pomazania od Ducha Svätého (porov. 1Jn 2, 20 a 27), sa nemôže mýliť vo viere a túto svoju osobitnú vlastnosť prejavuje nadprirodzeným zmyslom pre vieru, ktorý je v celom ľude, keď „od biskupov až po posledného veriaceho laika“ vyjadruje svoj všeobecný súhlas vo veciach viery a mravov“ (LG 12). Koncil tiež zdôrazňuje, že toto rozlišovanie je oživované Duchom Svätým a prebieha prostredníctvom dialógu medzi všetkými národmi, pričom sa znamenia času chápu vo vernosti učeniu Cirkvi. (VM)

Spoločenstvo sa vytvára darovaním svojho života : spoločenstvo nebude existovať pre teba, ak sa nedaruješ, nebude existovať pre mňa, ak sa ja nedarujem. Je to dar, ktorý nás neochudobňuje, neoberá o nič, lebo to čo darujeme, budeme od teraz vlastniť nie ako osobnú vec ale ako spoločné dobro. Všetko čo máme, máme preto, aby sme sa tým podelili, aby to patrilo všetkým, nie aby to bolo len mojím.

My môžeme vytvárať spoločenstvo, ale cirkev nie je našim dielom. Ak my tým, že sme súčasťou spoločenstva, chceme vytvárať cirkev, musíme vstúpiť do vzťahu s Kristom. Ten istý, jediný Kristus musí prebývať v každom z nás. Vytvorenie skutočného bratského spoločenstva, skutočnej duchovnej jednoty bude ovocím životnej svätosti každého jedného z nás. (DB- Význam spoločenstva)

Myšlienky ku vykročeniu na spoločnú cestu:

Spoločenstvo: Boh vo svojej milostivej vôli spája naše národy, ktoré sú rôzne, ale majú jednu vieru, prostredníctvom zmluvy, ktorú ponúka svojmu ľudu. Spoločenstvo, ktoré tvoríme, má svoje najhlbšie korene v láske a jednote Trojice. Je to Kristus, ktorý nás zmieruje s Otcom a spája nás navzájom v Duchu Svätom. Spoločne sa inšpirujeme počúvaním Božieho slova a prostredníctvom živej Tradície Cirkvi, zakorenení v sensus fidei, na ktorom máme účasť. Všetci máme svoju úlohu pri rozlišovaní a prežívaní Božieho povolania určeného jeho ľudu. (VM)

„Je to Kristus, ktorý nás zmieruje s Otcom a spája nás navzájom v Duchu Svätom.“ Ak zostaneme v spoločenstve s Ježišom, ak ho opravdivo budeme počúvať, môžu sa udiat nádherné veci. Môže sa napríklad stať, že budeme schopní objaviť v našich spoločenstvách zhromaždených na slávenie Eucharistie obraz zmŕtvychvstalého Krista, že budeme schopní udržiavať v našich farnostiach dobré a konštruktívne vzťahy, ktoré dokážu byť oporou, ochranou, podporou pre život celej farskej rodiny alebo jej jednotlivých členov. A môže sa taktiež udiat, že napriek našej chudobe a krehkosti, dokážeme dať odpoveď – nielen na materiálne potreby, ktoré sa nevyhnutne objavia – ale taktiež na otázky o zmysle života, ktoré sa vynárajú v srdci toľkých osôb, podeliať sa s nimi o nádej, ktorou nás Ježiš obdaril.(CP)

Pre upevnenie sa v synodálnom duchu :

Cieľom tejto synody nie je produkovať ďalšie dokumenty. Skôr chce inšpirovať ľudí, aby snivali o Cirkvi, ktorou sa máme stať, nechať rozkvitnúť nádeje, podnietiť dôveru, obviazať rany, nadviazať nové a hlbšie vzťahy, učiť sa jeden od druhého, budovať mosty a osvietiť mysle, zahriať srdcia, navrátiť silu rukám pre naše spoločné poslanie (PD 32).

To značí, že cieľom synodálneho procesu nie je len jednoduchý súbor krokov, ktoré začnú a skončia, ako skôr cesta skutočného rastu k spoločenstvu a misii, ku ktorým Boh povoláva Cirkev v treťom tisícročí. (VM)

Téma synodality nepredstavuje len jednu stať z ekleziológie a už vôbec to nie je len módna novinka, slogan alebo nový termín, ktorý treba používať a využívať na našich stretnutiach. Nie! Synodalita značí samotnú povahu Cirkvi, jej podobu, jej štýl, jej misiu. A preto keď hovoríme o synodálnej Cirkvi, nemáme na mysli len jeden prívlastok spomedzi iných, akýsi spôsob myslenia, ku ktorému existujú alternatívy. (FR)

Ak tam nebude Duch, bude to diecézny parlament, nie synoda. Neorganizujeme diecézny parlament, nerobíme prieskum o tom alebo o onom, nie. Sme na ceste vzájomného počúvania a počúvania Ducha Svätého, diskutovania a aj diskusie s Duchom Svätým, čo je spôsob modlitby. (FR)

Pre „spoločné kráčanie“ je nevyhnutné, aby sme sa nechali vychovávať Duchom ku skutočne synodálnej mentalite a s odvahou a v slobode srdca vstupovali do procesu obrátenia, bez ktorého nebude možná tá „ustavičná reforma, ktorú [Cirkev] ako ľudská a pozemská ustanovizeň neprestajne potrebuje“ (PD)

Vyhýbať sa pokušeniam:

1) Pokušenie chcieť viesť tento proces svojou cestou, namiesto toho, aby nás viedol Boh. Synodalita nie je strategickým firemným cvičením. Je to skôr duchovný proces vedený Duchom Svätým. Môžeme byť v pokušení zabudnúť, že sme pútnikmi a služobníkmi na ceste, ktorú nám vytýčil Boh. Naše skromné organizačné a koordinačné úsilie slúži Bohu, ktorý nás vedie na našej ceste. Sme hlinou v rukách božského hrnčiara (Iz 64, 8).

2) Pokušenie zamerať sa len na štruktúry. Synodálny proces si bude prirodzene vyžadovať obnovu štruktúr na rôznych úrovniach Cirkvi, aby sa podporilo hlbšie spoločenstvo, plnšia účasť a plodnejšia misia. Skúsenosť synodality by sa zároveň nemala zameriavať zvlášť na štruktúry, ale na skúsenosť spoločného kráčania, aby sme pod vplyvom Ducha Svätého rozpoznali cestu, ktorou ísť. K obráteniu a obnove štruktúr dôjde len prostredníctvom neustáleho obrátenia a obnovy všetkých členov Kristovho tela.

Otázky na reflexiu o spoločenstve Božieho ľudu – Cirkvi, ktorá kráčajúc spolu ohlasuje Evanjelium:

Ako sa realizuje v našej farnosti táto „spoločná cesta“?

K akým krokom nás Duch Svätý pozýva, aby sme rástli v tomto „spolu kráčaní“?

Kto každý sa v našej farnosti zapája do tejto spoločnej cesty?

Keď hovoríme o „našej Cirkvi“, kto každý patrí do nej?

Kto by sa k nám mohol pridať? Ktoré skupiny alebo jednotlivci zostávajú na okraji?